

גולדנברג יצחק ז"ל

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יצחק (איציק) גולדנברג ז"ל

בן אסתר וליאו

נולד בירושלים

בתאריך ג' בניסן תש"י, 21/3/1950

התגורר בירושלים

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

ב' באייר תשכ"ט, 19/4/1969

נקבר בהר הרצל

ד: אזור 3: חלקה 6: שורה 1: קבר

בן 19 בנופלו

קורות חיים

בן ליאו ואסתר. נולד ביום ג' בניסן תש"י (21.3.1950) בירושלים. כאשר הגיע יצחק לגיל הלימודים למד בבית הספר היסודי על שם אגרון ואחרי שסיים את לימודיו בו למד את לימודיו התיכוניים בגמנסיה "כרמיה". הוא השתייך לתנועת הנוער "הצופים" בירושלים והיה אחד ממייסדי השבט "היובל" בקרית היובל, אשר הוריו היו ממתיישיביה הראשונים; על אף גילו הצעיר נעשה לראש השבט. יצחק היה ספורטאי טוב, גם בבית הספר היסודי וגם בתיכון, אבל מימיו לא השתייך לארגוני ספורט. תחביבים מיוחדים לא היו לו ואת רוב שעות הפנאי שלו הקדיש לעבודה חינוכית בתנועת "הצופים", ובייחוד בשעה שהיה ראש השבט ומרכזו. דמותו החיונית, אישיותו התוססת וכל מה שעשה למען חניכיו בשבט משכו מספר רב של חניכים. יצחק ידע להלהיב ולדרבן אותם על ידי הדוגמא האישית שלו. הוא היה משתף פעולה עמהם בצביעת הצריף, בסידור ובניקויו, בהכנת "קומזיצים" וכן בכל פעולה ופעולה גם מחוץ

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לצריף. יצחק היה מוכן להתמסר כל כולו כמרכז פעולות שירות לכלל, כגון אקיי"ם, איל"ן והעיוורים, בתי חולים, עזרה לילדי עניים ונפגעי הרעש בתורכיה - ויחד עם חברי השבט השתתף במפעלים אלה בכל נפשו ובכל מאודו. דמותו היתה לא דמות של מדריך המנסה להסביר לחניכיו כי מעשה זה או אחר יש בו משהו חינוכי או מוסרי או מתכונות ה"צופה", אלא כאחד מתוך החבורה המראה ומקיים בעצמו לקראת מה שביקש לחנך את חברי השבט. כל זאת היה עושה במבט שובבני ובחיוך עליו. בקוצר רוח חיכה ליום גיוסו; תחילה רצה להיות דווקא בקומנדו ימי או לשרת בצוללת ולאחר שחרור מן הצבא שאף ללמוד משפטים. אל הקומנדו הימי לא צורף ואף לא לצוות צוללת, אלא לחיל הצנחנים - ובכך היה גאה. זה היה המשך טבעי לחינוכו בתנועה ובהתאם לאפיו השופע מרץ ונכונות. אבל ביום ב' באייר תשכ"ט (20.4.1969) נפל בבקעת הירדן ליד אום צוץ בהיתקלות עם חבלני האויב. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. מפקד הפלוגה כתב במכתב תנחומיו להורי יצחק בין השאר את הדברים האלה: "איציק מצטייר בזכרוני בדמותו השקטה כשהחיוך אינו מש מפניו גם בשעות הקשות שפקדוהו. בתוך תוכו היה חבר נאמן לסובבים אותו, ולנו המפקדים, היה חייל ממושמע, בעל רצון ויכולת שהיינו רוצים ששאר חיילינו יתברכו בתכונות אלה ... נחמתכם וגאוותם תהי על הבן שנפל על מזבח הגנת המולדת והעם". ביום כ"ב באייר תש"ל (28.5.1970) נערך טכס חנוכת חדר עיון וספרייה על שמו ולזכרו בצריף ה"צופים" בקרית היובל ליד בית הספר אגרון.

איציק יקר!

מה עשו לך, איציק? כיצד לקחו אותך?
האם כאב, איציק? האם הרגשו את הרגע האחרון?
הלכת, וכרגיל, מיוך על פניך!
ועתה, ליונינו אותך למקום מנוחתך האחרון!

לעולם לא יהיה קץ לנקמתנו,
כי השמדה צפויה לעם הפוגע בנשמה טהורה!
ואולם, התעזור הנקמה?
התחזירך בקרבינו?

לא איציק! בדמי ימך לכאן הביאוך,
עולם שלם מוטטו בדפס את חייך.
אולם, אנו עוד כאן, מלאים מזכרך
ועד עולם, בליבינו. נתייה את נשמתך

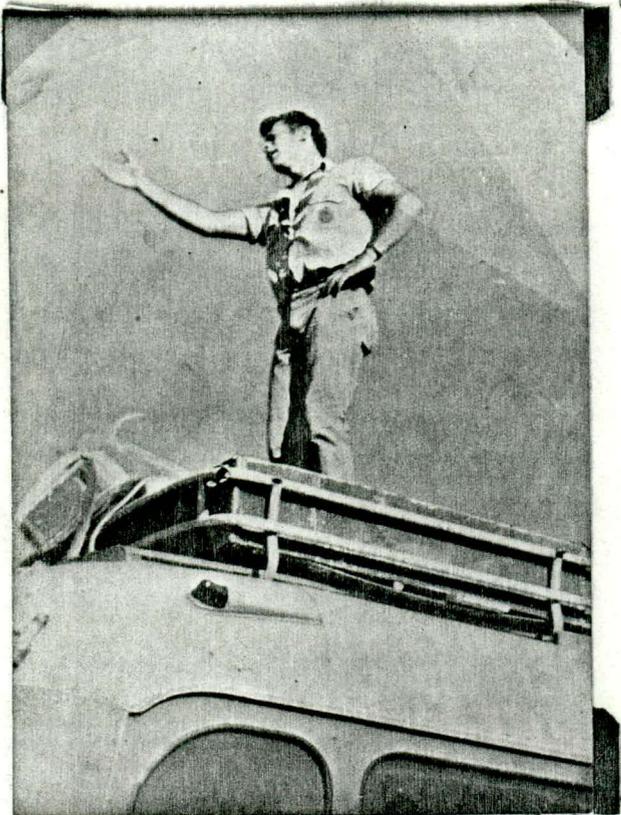
תנוח בשלום

איציק יקר

תיציק בשבת

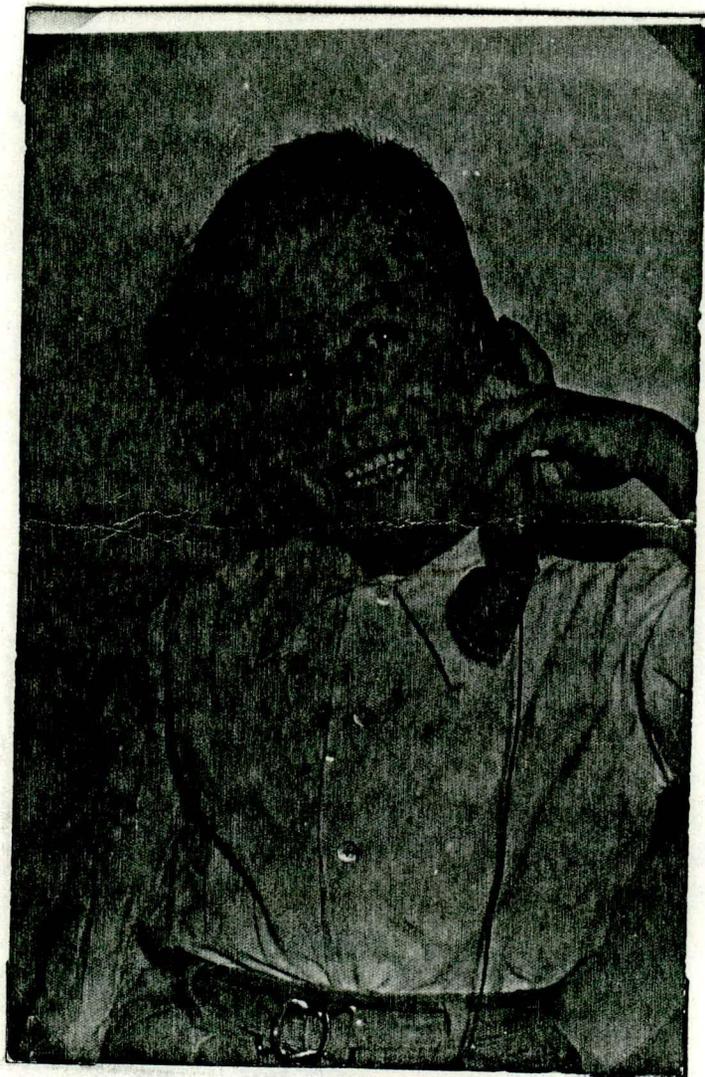
ב 19 האסיה, הנשאה 1510 האלה-צה קרה איציק אהאנדאג אין
 שכונית. לרכב שבת היתה. מצוינות. וחיות - נהרג.
 "הוא נפל בהקאה, בהתקלות עם האונים" - כך נאמר לנו.
 איציק שלט, החייל, המוכן תמיד לעשות הכל למען השבת ואמונה
 בחיובו, הצליח תמיד בטיולים והעבודה את הלה החיה בקולצ'ים, הילוח
 השבת והמחלת הקול. הוא איציק אשר המילה "חיים" כאילו נתפחה
 אפי גיבול, הוא איציק שלט... את
 איציק אצד יחד עם קרית-יואל - הוא היו ממתישבה הנהלשונים.
 אצד הבית - הספר "האמן" והסוף כמה ה' הצטרף עשבת'ע, אצד
 "האביע".

ההצרכה אלה את כל השלבים - מחזיק לזר הכתות נמוכה ציק
 אצד ורשע'ע לא אצד השמן הכמה ה'. כלוצרין ורשע'ע לא
 אצד הזמק וצד אלתקיה לא לרכב שבת היתה" - לרכב השבת
 הראשון אקרביל.

אצד החיונה, אישיותה החססת וכל מה
 לששה אצדל בחיובו - אשכא או השבת
 אספר אצדו של חנוכה - התקולות ההכנות
 "השמן", (היו בו כישל חנוכה ואם אצד
 הזמק שלש אהחנה אספיה.
 איציק יצד אהחנה ואצדו אלת. באקרה'
 ראשון אישית.
 אנתל צוכים אלת, את הלוני. אצד
 שם או שם אלת הצבחה הצרף,
 הסוד, הנקי, ההכנת קולצ'ים אלת
 אש המפקדים - הקצור בנו פאזה ופאזה.
 אלת שלט רק את הצרף אנת השבת
 אצד ואלו רק אצד ה' מוכן לתוב את
 אלו - כמרכ אלת 'יסית את המספר הוד
 היות לא מפעלים ופאזה לנת למן אקום, אלת, הנת חולים.

אני זניי ורפאלי הנאש בתוכחה - יחד אתנו השתתף בקן.
הינה כזה הוא צבור על - לא בלתי קיים המנסה להקנות לנו ערכים במחשבה
והסברה לנו הנהגה שלכן וכן זה חילוני זה מוסרי אלו "צופי" - אלא כאלו
במחשבה על והנהגתן. הצמח את זה לבקש מחנכנו לקבלה.
וצאת - תמיד זה מהט חצוף בזניי וחילוק זה השנים.
כזה נבחר אונק, איציק... ואלו במוחק במשיק ליתק את חניכי
"לבט הילד" אמרנו יאלו בדיכך איהו כעוק.

מעולם לא רטן על הקלים בתו פה ,

כאלה פה. איצט מנה גאלת התיודת.

מה חבא על חיים בצערים שפאצט באבס.

איך נא? חבתי איציק,

איך קנה להאסון פקד צוקא אונק?

קשה להאמין שאלת צחוקק לא נשאל על פה

אלה פניק הצחוקים לא נראה על פה.

מה נאמר אפויק, אחיק וחברתקי?

אצולה האגידה אפן המילים לעולם לא יחזירוה.

כברק לא ימוש מאבנא אצט אנהא נשמתק צחוקת

דיצחוק החיים, אמן.

חברתקי
י. נצח.

מכתבים למערכת

עם הופעת ה"דף" הראשון שלנו נתקבלו מכתבי ברכה לוועד השכונה מאישים ומוסדות. אנו מביאים כאן את המכתבים ככתבם וכלשונם ללא פירושים.

חברים יקרים,

הריני מאשר בתודה קבלת דף קרית היובל. עיינתי בו ומברך אני על יזמתכם לטפח יחסי חברות באגודתכם. אני מאחל הצלחה לפעלכם.

משה ברעם — חבר כנסת

הנני מאשר בתודה קבלת מכתבכם מיום 6.4.69 בצרוף "דף קרית היובל".

אני רואה חשיבות בהעלאת הבעיות בפני החברים ועיי החברים.

אם לא ניתן למצוא פתרונות מידיים לכל הבעיות הרי מה שהוא בכל זאת ניתן להיעשות. תודתי נתונה לכם.

ז. מרינוב — סגן ראש עיריית ירושלים

קראתי בעונג רב את ה"דף לחברים" שהואלחם לשלוח אלי.

דף זה הריהו "מועט המחזיק את המרובה", ממנו נד שוב, שמסירות ונאמנות שכרם בצידם.

דף תקופה קצרה הצלחתם להקיף את כל בעיות השכונה, לקדמן ובחלקן לפתור. תחזקנה ידיכם!

י. לוינסון

מועצת פועלי ירושלים — ועדת השיכון

חן חן לכם על דף הקריה ששלחתם לנו. אנו מקווים שעליתם על הדרך הנכונה ביחס לקשר בין חבריכם בשכונה. המשיכו והצליחו.

זלמן זייגר —

מנהל ברית פיקוח לאגודות שיכון

מכתבכם אל כ"י ראש העיר הועבר לח"מ. שמחנו לקרוא כי הקמתם ועד בקרית היובל. נודה לכם אם תתקשרו עמי לצורך קביעת פגישה ושיחה על הדרכים בהם נוכל לסייע בידיכם.

מ. ליפמן — עיריית ירושלים

הממונה על הלשכה להסברה וליוסי-ציבור

הריני מאשר בתודה ובהוקרה קבלת "דף קרית היובל". הריני מברך על היוזמה שלכם בנדון. המחלקה לשכונות תשמח לשתף פעולה במפעל חשוב זה.

משה בראון —

המחלקה לתרבות, לשכונות ולקליטה

הנני מאשר בתודה קבלת "דף קרית היובל" ומברך אתכם על היוזמה המעניינת.

ישראל כהן — עורך ב"מועצה"

בטאון מועצת פועלי ירושלים

אנו מאשרים בתודה קבלת "דף לחברים". מצאנו בו עניין רב ואנו בטוחים שיתרום להידוק הקשרים בין חברי השכונה.

צבי רוזן (רוזנברג)

מפלגת העבודה הישראלית, ירושלים

קבלנו בשמחה וקראנו בעניין את הדף לחברים, שהואלחם לשלוח לנו.

שלמה פרנק — מזכיר טיף מפ"מ, י-ם

אנו מקדמים בברכה את הופעת העלון "דף לחב"רים" מחדש ניסן תשכ"ט. הננו מצטרפים לתקוות העורך, שהעלון ישמש דרך לקירוב הלבבות ולכ"י-טול הדיסטאנס בין חברי "דף"...

העלון ערוך בטוב טעם והוא בבחינת "מועט המחזיק את המרובה".

סגן סגן סגן — האגודה לתרבות הדיור

הצנחן יצחק גולדנברג ז"ל

איציק

הצנחן איציק גולדנברג, מרכז שבט, "היובל", מדריכנו וחברנו — נפל חלל בהיתקלות עם חבלנים, בבקעת הירדן.

איציק שלנו, החברה/מון, המוכן תמיד לע"שות הכל למען השבט ולמענו החניכים שלו; העליו תמיד בטוילים והמהווה את הרוח החיה בקומוציים, בלילות השבט ובמחנות הקיץ שלנו — האם איציק זה אשר המילה "חיים" כאילו גוצרה בשבילו, הייתכן כי איציק שלנו — מת, איננו? ...

איציק גדל יחד עם קרית היובל — הוריו היו ממתישביה הראשונים. הוא למד ב"אג" רון" וכבר בכיתה ז' הצטרף לשבט, "היובל", גדוד הגלבוש.

כשהיה למדריך עבר בהדרגה את כל השלבים — ממדריך עוזר בכיתות הנמוכות, דרך מדריך ורשג"ד של גדוד, "השרון" בכיתה ה' (כיום כיתה ח'), כמדריך של גדוד העמק (כיום כיתה י') ועד לתפקיד מרכז-השבט הראשון, מחנך צמח וגדל מקרבנו.

דמותו החיונית, אישיותו התוססת וכל מה שעשה למענו, חניכיו. משכו אל השבט מספר גדול של חניכים. בתקופת הדרכתו ב"השרון" היו בו כ-50 חניכים, וגם גדוד העמק שיגשג והתעצם בתקופת מנהיגותו. איציק ידע להלהיב ולדרבן אותנו, בעיקר על-ידי הדוגמה האישית.

אנחנו זוכרים אותו, את המרכז המוכשר, העובד שכם אל שכם אתנו בצביעת הצריף, בהכנת קומוציים וכתובות-אש במיפקדים; בסיוד ובניקוי — בקיצור: בכל פעולה ופעולה. אך לא רק את הצריף ואת השבט אהב, ולא רק למענם היה מוכן להתמסר כל-כולו — איציק מרכז יום ואירגן את המספר הרב ביותר של מפעלים ופעולות שרות לכלל: אק"ם, איל"ן והעוררים, בתי חולים, עזרה לילדי-עניים ונפגעי הרעש בתורכיה, ויחד אתנו השתתף בכל נפשו ובכל מאודו במפעלים אלה.

כך נשארה דמותו של איציק חרותה בזכ"רוננו, לא כמדריך המנסה להסביר לנו, "שכך זה חינוכי" או כי זה "מוסרי" או זה "צופי" — אלא כן כאחד משלנו, המראה וגם מקיים בעצמו לקראת מה שביקש לחנכנו; וכל זאת תמיד במבט שובבני, ובחיוך עליו.

כזה נזכור אותו, איציק, ולאור דמותך האצילה נמשיך ונתנד את ילדי שבט, "היובל" — למען ילכו בדרכך והיו כמוך.

צופה-חניכה, שבט "היובל"

קובץ לזכרו של איציק

שבט הצופים בקרית היובל מתכנן להוציא לאור קובץ לזכרו של איציק. צופי השבט, חניכיו, מעלים את זכרו בחיבוריהם ומשרטטים תמונה כל-צדדית של אישיותו ופעלו בתנועתם, כחניך וכמחנך מוכשר.

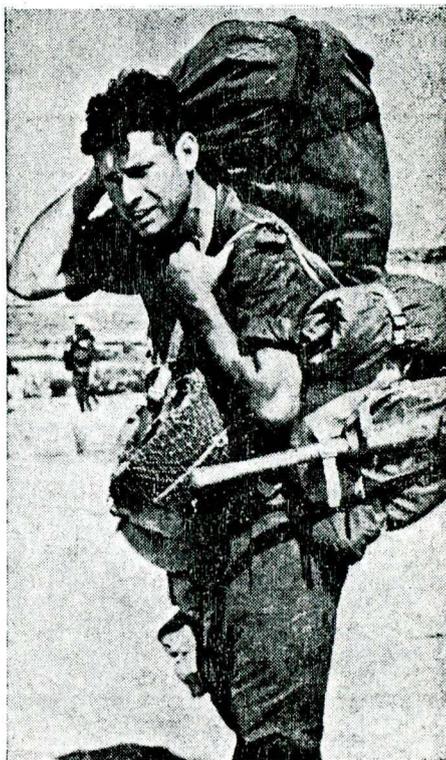
ועד השכונה משתתף בצערה של משפחת גולדנברג בנפול בנם ואחיהם הצנחן יצחק ז"ל על משמרתו

מאמר על קרית היובל ב"במועצה"

בבטאון מועצת פועלי ירושלים, "במועצה", הועלו בשיחה עם יו"ר האגודה, הח' אליעזר ישראלי, מספר בעיות המעסיקות את השכונה שלנו.

— "דף" מצפה —

לתגובות, הערות, דעות ורעיונות — שלחו לפי הכתובת: ת.ד. 9055 ירושלים

שכול ויתמות פוקדים את משכנות ישראל מרחחים שלוחי-רסן אורבים לפתחנו, יום-יום, וקוטלים באכזריות שטנית כל בחור טוב. אתמול שם, והיום כאן. גם בתוכנו, בשכונתנו השלווה, קרית היובל, נגעה היד המרושעת, ועקרה מגזעה עץ צעיר ורענן, יפה-גוף, משוש הוריו, חבריו וידידיו.

יצחק גולדנברג, המכונה בפני-כול בשם החיבה, "איציק", בן קרית-היובל, היה מן הטובים שבבנינו, מן החביבים שבשכונתנו. ראיונו ועודו נער, טל שחרית-הנעורים רועף על תלתלי ראשו כשחיוך ילדי-מש-תפך על פניו, חיוך לבבי כזה, מלא תום וטוהר. דומה כי איציק לא היה שייך רק להוריו, אלא לשכונה כולה; איציק הטוב שעלה וצמח בין נופי הקריה, מימיה הרא-שונים, כעשב השדה, כפרח בר, שקט וצנוע בהליכותיו. מעורב היה בקהל הילדים, אוהב את חבריו ומריו, וכולם מחזירים לו אהבה וחובה. בחברת תנועתו, היא תנועת הצופים, נתגלה כחניך מצטיין וכמדריך מעולה, הנותן את עצמו, כל-כולו, לשליחות החינוכית בכוח הדוגמה וישרותו המוסרית. על-כן לא בכדי העריצוהו חניכיו, שהלכו אחריו בכל אשר ילך, וידבקו בערכים אשר לאורם יחנך.

היתה בו באיציק מזיגה נפלאה של תבונה ורגש שהנחילו לו הוריו, אביו המהנדס והפסנתרן המוכשר ואימו אישה טובת-הלב. עם סיום חוק לימודיו בביה"ס התיכון — מתגייס איציק לצה"ל: חלום, חובה ושלי-חות. התוצאה ההגיונית — איציק מתנדב לחיל הצנחנים. הוא מתקדם יפה ב"מקצוע" ומתאקלם מהר ביחידתו; מתחבב על חבריו ומפקדיו. בכל פעילותו ביחידה בולטים חי-נוכו התנועתית-צופי ואופיו המוצק, שמוצא את ביטויו בהתנדבות לכל תפקיד נדרש. איציק האמיץ, בו לסכנות; בליבו אין מורד ואין פחד. הוא איננו מחכה לקריאת, "אחרי" של מפקדיו. איציק הוא תמיד ראשון, באי-מונים ובקרב.

וכך אירע גם ביומו השחור באום-צוץ, שעל גדות הירדן. בהיתקלות האומללה עם המחבלים היה הוא הראשון למירדף — תמיד ראשון — והראשון שנפל שדוד על משמרתו. והוא בן תשע-עשרה.

חניכיו, חבריו וידידיו ינצרו בליבם את זכרו היקר עדי-עד — בכאב, ביגון ובגאווה.

למנוח אבינו

השנה אשר העלינו לרגל

הוא - הצרה,

והמשינה שבה, כל המלכות

אלהי אבינו

ביום, הצחוק והשירה שבה

הוא אלהי הרוח

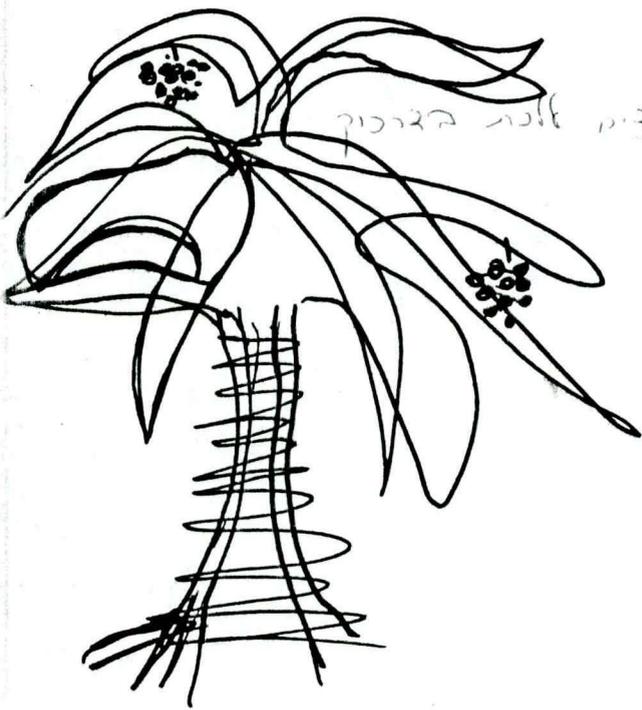
רוח - שחוקה עלינו

שני עם אבותינו

ביום את שנתנו

וביום את כל האדם אשר בדיבור

את הרוח - חיינו

" אשרי הגפרור שנשרף והצית להבות ..

(חבה סנש)

איציק -

ידידותם טובים ביותר

אתה והחיים.

החיים. והראשונה - הפחוק שבהם

קשה היה עראותך בין האזורים,

הגחיתך אזי אנו עם רעיון

את צדק השחור, הסכריו

של הדברים,

אע"פ את הירוק של החיים

צחוק, הפחוק אשר טאן בחוץ

עם אחיה כאח,

עולב אורנו את דברים

ובוא, הלא - שירת חיוך

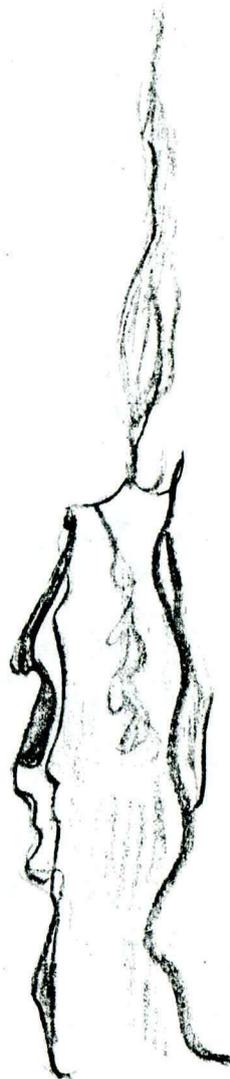
השורה אשר אסרה עטיוק

לדבר הנפלים

החיים היקרים אשר הם ולא יהיו
אשר לחמו מוח אשר ודם
אשר לא אבדו הכרתם
לחמו כאלוהי
כאנשים נאבדים
כחיים אשר את השלום נבקשים
אשר את העוקל אתם מוצאים.

עצ טפח באם היתונה
נתנו חייהם באר מוצאים
מוצאת יאבות
מוצאת אלפי השנים
אשר אנה מצאתם למאורה ולקול
לא אכן מוקנה
מוצאים במצא היסטוריה
מצא מאלו השנים
המחממת והכבושים
השלום והאחווה
בין יתר העמים
אותם נכבד תמיד
את אלו (הלו) כים.

יהי לכם ביוק!

לתיציק

מה בין מילים?

אם תיק אתה מתווכח לא נצליח לעסוק בעצמנו ---

אם לא יסו אתה של צחוק, אם לא אקט אתה

חצוץ ומעשה שלק - אם לא צדקה מאלו צדקות

האלף ינוק עק כל-כך... אם לא שתיקה.

האם ניתן לשלול צחוק, צדקה, תיוכים, אכסום ושתיקה-

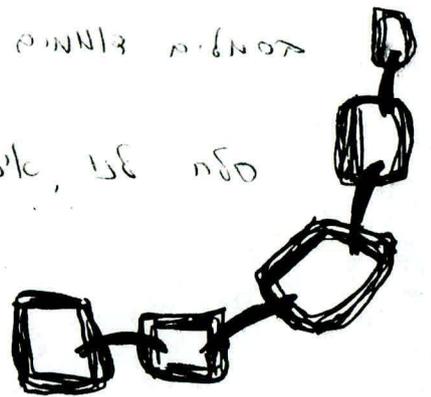
האלימות שחורגת על פי גימל... וקר?

האם אונק - את ה"חיים" בהתאמות - גימל אכסום

האלימות צחוקים?

סדח על, אציק, שאנון אושים זאת ---

ההיזק והניכר.

אציצה :

אזיך! כער שאגק היגם שעברו בעצדיק, כער
אורזיק הע וחסרו תבן. הן היית טוב ואמילי. כיצד יבול
כער אפרת ערעיה אנגיל ער ער? ער ער ער ער ער
כי אתה איך...

חוקים אל שעת כאינו בחיך שנייק אהליק
פוגעתיך באשרופים קאזים אויך! - עשהים אל עך,
ני עשיתך יהיה, פכך בחובל עפון ער יקר אכל.
אבטוחים אל כי עשוק בערך הך התחלה בנותק השמש
עך באעא, אעלויך ערך אר אער שבקשה גאמל עשיתם
הן אער, ואי יתן כי יהיו כגוק!
בערך הך גארת אנתק עך, אלו ביסוחים,
אלו בכאר, אלו אלו מביעה ברור, כי גיכו -

האחרונה היא...

19.5.69

זה בגן עפרת, עטא הפורה מקדמת, זה בגן והתיר

לענן פתורי פה וחסרי אגש. היה זה עיפה שניר אשחור,

עטא ינח ועטא טבבים. זה נאוד עהית עיפה שגרת, עיפה

כנה הפיעור, ונעם היו חיבים עתנו בבקרה.....

אין אנו יודעים מה עגור או אהוסים, אין אנו יודעים

אין, אין דג'לים אנו שיעים ספורות צריכות עהאגר.

אין ביאנתנו ענחם, איל, כגו שאיל עגו ינח ענחם אולע.

רין עעים עגרת..... סבבם הוא סבבנו, אבדנתם היא

אבדנתו, היו חזקים ואילים.

ואערים יקים דגו.

איעקה פ- פועה ב',

חבריו של איצ'יק זשק.

לאי ציק

את הידועה על פולנתק, אוציק, שאשת האוחר. את פכר
 אלה עבד, את חפזי אהבתי, יודע כי הדבר כי אתה הלכת
 בדרך שבוים, עבדי ישראל, ולא תשוב עוד.
 כעני ידעני כי אשה חיה לשלם את האחר, אך כאשר
 אכירי את האדם ולא קרוב עלי, קשה האב שבעיני.
 תקוות, רצונות, אישיות, אכפלות, אהבה ושאהת חיים יבאו
 עטיון. דווקא אתה, אלא רפון החיים - השלם פריחתך עלת.
 אתך נפכר ביום ההם בפעולה לצופים. היה קשה לכתוב
 אתך, נטיות האל פה בצופים, אך אתה פה שדחיות את השכל והקמור
 אותו על רשיו. אבוביק אשר חבדיק לא יבאו להם - אתה יבנת.
 הנה ארצה אופתי, אתה פה שפחת אהלתי. פונק הפני היה
 קדש לחיובת של פצירי ישראל. הלפת לאפחתו טובה, יונד אקוברת
 החיים על גיבה האדוקה.
 אשתה את דבדיק, אוציק, אתה תביה על סוף הדבדק, והאורק

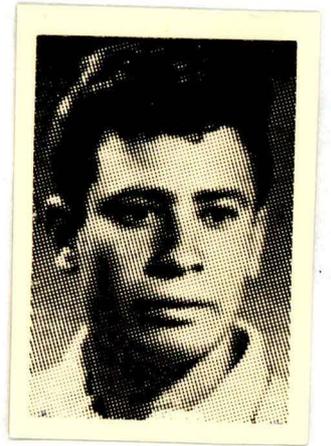
נחנק ארתחך.
 ביום הבנות חמות אתה שלק לזמן הוויצי. השקות קום
 לשק הלקת עיתונים אשר מחלקים אולם. התצבת להלא אהלקת דברי
 דבור, אלא הוחרטה עצמה התצבת כאווקטאן.

בבית החולים בבסה.
 עקרות אוק הוואדים, כאשר
 כי אתה התלתי לן להשיש
 עק היה אופן שאתה תתצב לחי
 הפצעים, אפני שהאחד היה חווק,
 אלא היה אחר אשר לא התקברת
 עלו ואל התקדמת אפיו.
 ודעת את הטכניקה בהתצבתך
 לצפניוק. ודעת כי אתה האלק אל
 האות, אלא האות הוות ראש.
 איציק, את פכר את פאישתנו
 האחרונה הה טיפחת על תפולתך

אלקדע זאג.

עכצב אינציק

אזא, שזא תבט !

אזא, שזא תבט היום !
שזא תבט אום בנק נפע !
שזא תבט אום בנק איננו !
שזא תבט, צה 13 דינו !!!

גמל, שלק הויל אזא
אזא אלט אזא עולם הבאת
אזא אלט אצרת
אזא אלט חכמת
אזא שמת, אום סבעת.....
אזא עק אזא, אסור אבנות היום,
אזא עק שפעק אזא מאער !!!

גמל צבר אזא יונג שמוק,
צבר אזא יונג אהסיר טאק
צברו מגיד יהיה חי בעלבק,
זכרו צה יחביר טאק.....

זי אזא אלט יוצרת אום אפאנו
שפנק איננו !
זי הויל האהוב אזא באנו,
נפע אזא שגרת איננו !

19.5.1969

בשם ביר-ספר "כרגיה"

חבר ה"ה ז"ל

כיום היום גרתי קבוצה את היצירה החדשה האוסון,

לחברנו - יקירנו איציק, הולך למנוח.

הוא צנוע ומסור להאמין שיהיה צליל קור, ואם נא

שם אמרת את דמגך המעולה, אשר היתה מאת הים.

הכתיבה בהיותי התינון, ומעלה אצני אצור נלחן אצל

כשר מנהיגות אלה.

יצאנו אהלים את איציק (מבני טוב אמור אמלם כן נל

זו יצרים רבים.

הציבור הכבד במבנה זכנה אנצורה מחבני ומנוחיו.

הציון את נושך מנהיגות הן בתחום בית-הספר וכן

בתחום הנאג הנאג - "ציונים", שם רכל או צמחה

כמדיק מצליח וקלמן.

לאלה הכבד היתה אהצתה א צמנים. מצולם אלו

הטלם ספקג אבי קבולת והצלחתו בחיל צרה.

ואתם כן ה"ה. איציק צמד כניס. בהצלחה אצול

היה כחיל מצטין אשר אלה הכל א מצות אהצדיק את

הב

הכונתה האצומה לחגש אנאלו.

המרכזיה הפדגוגית

רח' מבוא המתמיד, (חצר השק"ם), הכניסה מרח' הלל טל. 28921

ג' באייר תשכ"ט

21 באפריל 1969

למשפחת גולדנברג!

הננו משתתפים בצערכם על נפול בנכם יצחק היקר הי"ד
 על משמרתו בהגנת העם.
 יצחק עבד אתנו כשנה ולמרות חקופה קצרה זו התהדקו
 קשרנו ובכל עת חופשה שנזדמן לעיר ביקר אותנו והיינו
 גאים בו.
 הוא היה חבר טוב לעבודה, מסור ודייקן. אין לנו במה
 לנחמכם אבל דעו כי היו לו ידידים רבים שהוקירו אותו
 בחייו והוא לא ישכח מלבם.
 יחד אתכם אנו נושאים את הכאב והיגון.

חזקו ואמצו ומנחם ישראל ינחמכם!

בנספח נחמה

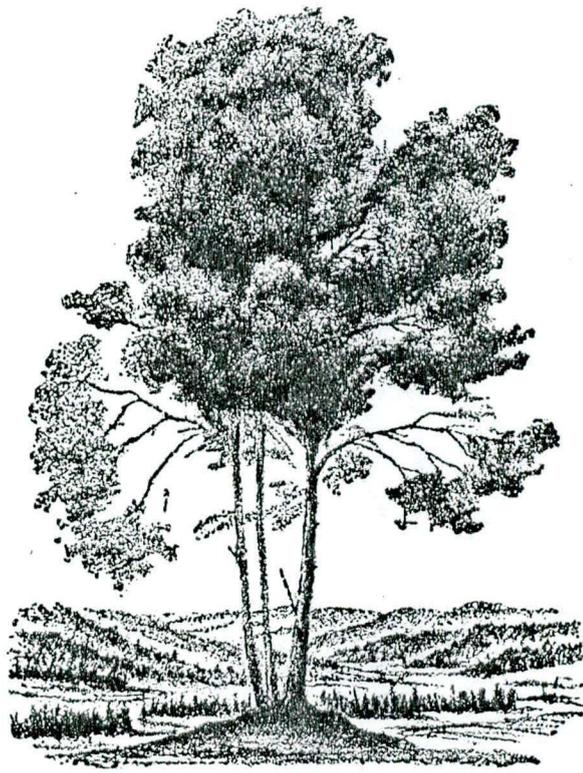
י. מנהל
 י. הדר
 מנהל

בשם כל העובדים

קִרְנוֹ קִימַת עֵי שְׂרָאֵל

KEREN KAJEMET LEISRAEL

TRADITIONERING I ISRAEL

Five trees are planted
in Migdal Haemek
in loving memory of
JITZHAK GOLDENBERG

- Mary and Chalom Chalem -

וְהָיָה לָהּ לְשֵׁם לְאוֹרֵי
עוֹלָם לֹא יִכָּרֵת. יִשְׁעִיָּה נָח

Där törnsnår nu finnas, skall
cypresser resa sig, och där
nässlor stå, skall myrten vära.

תַּחַת הַנְּעֻצוֹת וְעֵלָה בְרוֹשׁ
וְתַחַת הַסְּרָפָד וְעֵלָה הָדָס

Och detta skall bli herrens till
ära, och till ett evigt tecken som
icke skall utplånas. Jesaja 55

תִּרְוַחַת עֵצִים

24.4.69

אשר לאו קיימת ואיר

אין אלה בפני אבנא אר צלני י"א
אני י"א אר אר אר אר אר אר אר אר
קרא אר אר אר אר אר אר אר אר

אשר אר אר

ירושלים, 25.3.1975

אסתר וליאו גולדנברג
רח' בורוכוב 6
ירושלים.

אל: ענף סיוע למשפחות
ד.צ. 1515
צ.ה.ל.

יצחק (איציק) גולדנברג ז"ל
בן אסתר וליאו

איציק בן הזקונים למשפחה גולדנברג נולד בירושלים ביום
ג' בניסן תשי"ו - 21.3.1950, נן לאסתר וליאו, אה לנורה ואריה.

איציק היקר נולד בירושלים בתקופת הבראשית למדינתנו, זהוב שער
היה הרך וילדון שובב ומלא פעולות. שחר ילדותו עבר עליו במעברת
תלפיות אשר אליה נשלחה המשפחה עם עלייתה מסצרים, הווי מעורב ורב
גווני עבר עליו כשחר ילדותו, ~~מתעורבת העדות אשר היו בצוותא~~ ~~במקומה~~
~~זו במעברה.~~

לאחר מספר שנים עברה המשפחה לשיכון של קבע בקריית-היובל ~~אשר~~
נחשבה למין סוף העולם בירושלים, ~~היכרו~~ ~~בין~~ המשפחות הראשונות שהגיעו
לקריה זו אשר מנתה בתים לא רבים, אולם סגולה ביים של שדות בר, כרמים,
בוסתנים וחורשות עתיקות ימים.

ילדותו וגיל בית הספר עברו על איציק בקריה זו בין בית הספר,
החורשות והבית.

על אף הסתייגותו המתמדת היה איציק תמיד הבן הצעיר בבית ואהוב
על כולם.

בגיל 8 איציק חלה בדיפטריה ודלקת ריאות, ומפאת שירותי
הבריאות הבלתי מאורגנים עדיין כיאות באותם הימים נתגלתה מחלתו רק
בשלבים מאוחרים, דבר שגרם כמעט לפטירתו.

אולם, כמאמצים רבים הוצא מכלל סכנה והחלמתו נמשכה זמן רב.
על אף כל זאת חזר להיות ילד שובב ובריא.

במחילת נערותו החל איציק להראות במלוא חוסנו וגובהו.

איציק כנער ותלמיד תיכון הצטיין כספורטאי ובחור תוסס ומלא
סדך, ואז מתחילה תקופת חייו הקצרה ומלאת המעש. איציק ככל הנערים
בגילו, חנין בתנועת הצופים, וכאן מסתמן אחד ממוקדי זהותו, אופיו
ודרך חייו. איציק עובר את כל שלבי החניכות וההדרכה בתנועה וכדבר
בלתי מקובל מתמנה למרכז שבס היובל בצופים בקריית היובל המונה מספר
לא מועט של חניכים ומדריכים וכל זאת עדיין לפני גיל צבא.

מפגשים וערבי זכרונות ~~שערכו~~ עם חבריו וחניכיו מהצופים
לדגן רבות על דמותו הנהדרת של יקרנו, צדדים ~~שאלו~~ ובני משפחתו לא
הכירו.

חברת נעוריו בשנים האחרונות לחייו יהודית בוודאי יכולה היתה
להוסיף עוד רבות אך קצרה היריעה מלהכיל.

בשנת 1968 איציק מתגייס לצה"ל וכמובן לצנחנים, עובר את כל
שלבי ההתאקלמות הראשונים בהצלחה, ובסיפוק רב מההווי המיוחד של יחידתו
וחבריו, נכנס לפעילות מבצעית אשר היתה מרובה באותם ימים של אחר
מלחמת ההתשה.

~~באחד מפרסמי הבקעה~~ ~~נפגל~~ איציק במרדף אחר מחבלים בבקעת הירדן.
יומיים לפני יום עצמאותנו ב- ב' באייר תשי"ט - 19 באפריל 1969
איציק נפגל בקרב.

כיום ניצב חדר עיון וספריה צמוד למבנה הצופים בקריית היובל
להנצחת זכרו.

בן אחותו ובן אחיו נקראים היום בישראל יצחק (איציק).

ההורים

אסתר וליאו גולדנברג

ד"ר דוד בן יעקב לאנגה

לחג השבועות - חג הביכורים - ברכותינו לחברים, לבנינו-חיילנו ולכל בית ישראל

סופרת "משלנו" בשכונה כתבה רומן

השיכון שלנו מורכב משתכנים ממוצא שונה, אך כולם מלוכדים בהכרה שהם שייכים למשפחה אחת, היא משפחת הסתדרות העובדים הגדולה. בשכונה מתגוררים זה בצד זה פועלים ובעלי-אומנויות שונים: מהם עובדי-כפיים, בעלי-מלאכה ופקידים, ומהם גם אנשי-רוח ואנשי-מדע. בקיצור — התך סוציאלי מגוון מאוד. בחיי יום-יום לא בנקל תבחין בשוני המבורך שבין המתגוררים בשכונה — פועלים, מורים, עיתונאים וסופרים, ציירים ופסלים, מוסיקאים ואנשי-ציבור בעלי-תפקידים חשובים.

ואין לו מגווס ממנו. זוהי הטראגדיה הנוראה של הדור, שהתנסה בחיי האימים של השואה, וזוהי מועקת היחיד, הבאה לידי ביטוי בהת-לבטויותיו של גיבור הרומן שלנו. על אף העצבות הנסוכה על הספר, הריהו רומן קריא ומרתק בעלילתו הסיפורית וברימתו החברתית-פסיכולוגית. ביד אמן עוצבו בו כמה דמויות מלאות חיות, כמירה שרון, אליהו דש, נינה ואנגה. כל גיבורי הרומן הם בעלי-תכונות ואופי מוצקים משל-הם, אנשים המפעלים בהתאם להכרתם, אך לרוב הם מסתבכים בקונפליקטים עם המציא-אות הסובבת אותם, בחתירתם לקיים את מאווייהם.

ראוי הספר, "ימיו החדשים של ליאון סטארי" כי ייקרא על-ידי רבים, צעירים ומבוגרים, וחברינו בשכונה יהיו בוודאי בין קוראי הספר הראשונים. מובטח, כי כל אלה שיקראו את הרומן הזה — יצאו נשכ-רים בחווייה גדולה, רבת עלילה ועניין.

★

משתכני הקריה שלנו שמחים לברך את חברתנו-הסופרת רחל זימן על יצירתה הספר-רותית, ומאחלים לה המשך פורה.

רישום גוש הקרקעות — 30404870

טחנות אלוהים טוחנות לאט, אבל הן טוחנות בטח — כך אומר הפתגם העממי. משמעותו של פתגם זה מתאימה לענייננו בקשר עם הסדר גוש הקרקעות — 3040480. הח' א. ישראלי, יו"ר האגודה, שמכיר היטב את העניינים, מפרט את כל השלבים שצריך לעבור כדי להגיע לרישום בספרי האחווה (סאבו). עתה כבר הגענו, לפי דבריו, לשלב האחרון. בתוך שעבר פורסם לוח הזכויות על הקרקע ונרשם אצל רישם הקרקעות. המשתכנים יוזמנו בקרוב לחתימה על חוזה חכירה.

חגיגה לכבוד ד"ר לאנגה

בבית הכנסת, "אבשלום", בהנהלתו של הגבאי הראשי הח, בנימין פונט, תגנו המתפללים בשמחה את יום הולדתו של ד"ר לאנגה, כיבדוהו וברכוהו לאריכות ימים ושנים.

אלי גרינברג
דני פלורנטיו
דורו קיסר
בהגיעכם למצוות
שאו ברכה

עתה נתבשרנו כי אחת, "משלנו", היא רחל זימן, חברת ועד השכונה, מושכת בשבט סופרים וכבר פירסמה כמה סיפורים בכתבי-עת ספרותיים. הפעם כתבה רומן רחבי-יריעה, שיצא לאור בימים אלה בהוצאת אגודת הסופרים הירושלמית, "שלם".

בספר גפרשת יריעה רחבה, שבמהלכה מתוארים עולים חדשים ומאבקים עם עצמם ועם הסביבה כדי להכות בה שורש, בנשואם על גבם את מורשת העבר כשבליבם יוקדת תשוקת החיים להיבנות במולדתם החדשה. גיבור הסיפור, ליאון סטארי, שמוצאו מפולין, מגיע לירושלים לאחר שאשתו ובנו היחיד אבדו לו בשואה.

ליאון סטארי מנסה לבנות את חייו מחדש, תוך ויתורים על מעמדו בחברה ועל אורח חייו, שהיה רגיל בהם בעבר, והוא נעשה שומר לילה במקומות בנייה של שיי-כונים, במערה של ירושלים (קרית היובל ודומיהם). על אף השינוי הקוטבי שחל בחייו, הוא מקבל עליו את התמורה באהבה. ליאון סטארי לומד עברית, רוכש לו ידידים, ושואף לצאת ממעגל הבדידות בו הוא נתון. אך צל העבר מלווה אותו גם בחייו החדשים

דאני ב' ובשיכון הגדול והחדש גביום שבמפרץ חיפה.

בשנת 1950 נפטר אחי באמריקה. נסעתי לשם למספר שבועות, לשם סידור עניינים אישיים.

מחודש מרץ 1952 אני עובד במרפאת קרית היובל. בשנים הראשונות הייתי הרופא היחיד בשכונה.

יצאתי עכשיו לפנסיה, אולם אני ממשיך עוד לעבוד שלוש שעות ביום.

מצאנו כי הגיע הזמן לספר ברבים את פועלו של הרופא העממי הזה, החלוץ בעמו, למען תשמש דרך-חייו מופת לדור הרופאים החדש.

היום במלאות לד"ר לאנגה שבעים שנה — מברכים אותו מקרב לב כל משתכני קרית היובל, ומאחלים לו אריכות ימים ובריאות טובה, ככתוב: "עוד יגובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו!"

כה לחי, ד"ר לאנגה שלנו!

למשפחת כלב ברכתנו לנשואי
בנכס יובל עם בחיל מדלן

בשכונתנו הכל מכירים את ד"ר לאנגה. הוא בא אליה בימיה הראשונים, הקים את המרפאה והיה הרופא היחיד בה. אולם גם לאחר שהשכונה התרחבה, ומרפאה לתפארת נבנתה בתוכה, שבה רופאים מקצועיים וצוות של אחיות — עדיין בולט ייחודו של ד"ר לאנגה בדאגתו הרבה לחולה.

אם ד"ר לאנגה הוזמן לבקר בביתו של חולה, אין צורך להזמין שנית, הוא ישוב ויבקר ללא כל הזמנה פורמאלית, עד שישי-תכנע שהחולה מחלים והולך.

מי שיעיין בציורי-הדרך הביאוגרפיים של ד"ר לאנגה, האיש הענו והצנוע, ייווכח לדעת כי לפנינו דמות של רופא-חלוץ. מיום עלותו ארצה, ובעצם עד היום הזה, כל מרצו ויכולתו תו הרבים הם קודש לשרות העם והאדם העובד. הוא לא גלאה כל ימיו מלכתם רגליו מכפר לכפר, כדי להביא תרופה ומזור לבני-קקיים לו.

וכך מספר ד"ר לאנגה עצמו את סיפור חייו, בפשטות ובקיצור האופייניים לו:

נולדתי באפריל 1899 בברלין. אבי היה מנהל בית הנכים של הקהילה היהודית בברלין ונפטר בשנת 1914. אימי נפטרה כבר בשנת 1913. אני והאח שלי, היחיד והצעיר ממני, גדלנו בביתם של קרובים. את חוק לימודי התיכונים סיימתי בשנת 1918. למדתי רפואה באוניברסיטאות פרייבורג, ברטלאו ומינכן. בשנת 1925 סיימתי את לימודי באוניברסיטה של מינכן וקיבלתי את התואר דוקטור למדיצינה. במשך ארבע שנים עבדתי בבתי-חולים גדולים בגרמניה, ונוסף על כך עסקתי בפרקטיקה פרטית עד עלות היטלר לשלטון.

הגעתי לא"י, בנובמבר 1933. מספר חדשים עבדתי בתור פועל פשוט בקבוצת קרית-ענבים, ואח"כ בתחנה לחקר המלריה בראש פינה עם סרופ' מר ז"ל. לאחר זה עבדתי כמעט בכל המושבות והקי-בוצים שבגליל, כרופא מחליף. עבדתי גם בתור רופא ממלא מקום בכינרת, מנחמיה, כפר תבור, אכן יידיה וגבעת עדה.

בשנת 1936 נסעתי שבע פעמים באניה "הרציון" בקו חיפה-קונסטאנצה ושימשתי בה כרופא. לאחר זה עבדתי כרופא מטעם ה"הגנה" בכפר יעבץ ובמעלה החמישה.

החל בספטמבר שנת 1939, עם פרוץ מלחמת העולם השנייה ועד לאחד בפברואר 1947, שרתתי בצבא הבריטי כרופא צבאי במצרים.

עם שיחורו מן הצבא שימשתי שנה וחצי רופא מטעם הגיינט במחנות הפליטים בקפריסין ובעדן. לאחר זה שוב חזרתי אל האניות "נגבה" ו"קומ" מיות", שהפליגו בקו חיפה — צרפת ואיטליה. בתקופה זו עזרתי להביא אלפי עולים ארצה. אח"כ עבדתי במחנות העולים בפרדס-חנה, בנימינה, קרית

מכתבי למערכת

עם הופעת ה"דף" הראשון שלנו נתקבלו מכתבי ברכה לוועד השכונה מאישים וממסדות. אנו מביאים כאן את המכתבים ככתבם וכלשונם ללא פירושים.

חברים יקרים,

הריני מאשר בתודה קבלת דף קרית היובל. עיינתי בו ומברך אני על יזמתכם לטפח יחסי חברות באגודתכם. אני מאחל הצלחה לפעלכם.

משה ברעם — חבר כנסת

הנני מאשר בתודה קבלת מכתבכם מיום 6.4.69 בצרוף "דף קרית היובל".

אני רואה חשיבות בהעלאת הבעיות בפני החברים וע"י החברים.

אם לא ניתן למצוא פתרונות מידיים לכל הבעיות הרי מה שהוא בכל זאת ניתן להיעשות. תודתי נתונה לכם.

ח. מרינוב — סגן ראש עיריית ירושלים

קראתי בעונג רב את ה"דף לחברים" שהואלתם לשלוח אלי.

דף זה הריהו "מועט המחזיק את המרובה", ממנו נלמד שוב, שמסירות ונאמנות שכם בצידם. תוך תקופה קצרה הצלחתם להקיף את כל בעיות השכונה, לקדמן ובחלקן לפתור.

תחזקנה ידיכם!

י. לוינסון

מועצת פועלי ירושלים — ועדת השיכון

חן חן לכם על דף הקריה ששלחתם לנו. אנו מקווים שעליתם על הדרך הנכונה ביחס לקשר בין חברים בשכונה. המשיכו והצליחו.

זלמן זייגר —

מנהל ברית פיקוח לאגודות שיכון

מכתבכם אל כב' ראש העיר הועבר לח"מ. שמחנו לקרוא כי הקמתם ועד בקרית היובל. גודה לכם אם תתקשרו עמי לצורך קביעת פגישה ושיחה על הדרכים בהם נוכל לסייע בידיכם.

מ. ליפמן — עיריית ירושלים הממונה על הלשכה להסברה וליחסי-ציבור

הריני מאשר בתודה ובהוקרה קבלת "דף קרית היובל". הריני מברך על היוזמה שלכם בנדון. המח' לקה לשכונות תשמח לשתף פעולה במפעל חשוב זה.

משה בראון —

המחלקה לתרבות, לשכונות ולקליטה

הנני מאשר בתודה קבלת "דף קרית היובל" ומברך אתכם על היוזמה המעניינת.

ישראל כהן — עורך ב"מועצה" בסאון מועצת פועלי ירושלים

אנו מאשרים בתודה קבלת "דף לחברים". מצאנו בו עניין רב ואנו בטוחים שיתרום להידוק הקשרים בין חברי השכונה.

צבי רוזן (רוזנברג)

מפלגת העבודה הישראלית, ירושלים

קבלנו בשמחה וקראנו בעניין את הדף לחברים, והואלתם לשלוח לנו.

שלמה פרנק — מזכיר סניף מפ"ם, ים

אנו מקדמים בברכה את הופעת העלון "דף לחב"רים" מחודש ניסן תשכ"ט. הננו מצטרפים לתקוות העורך "העלון" שמשך דרך לקירוב הלבבות ולביטול הדיסטאנס בין חבר לחבר... העלון ערוך בטוב טעם והוא בבחינת "מועט המחזיק את המרובה".

סם בן שטרית — האגודה לתרבות הדיור

הצנחן יצחק גולדנברג ז"ל

איציק

הצנחן איציק גולדנברג, מרכז שבט "היובל", מדריכנו וחברנו — נפל חלל בהיתקלות עם חבלנים, בבקעת הירדן.

איציק שלנו, החברה'מן, המוכן תמיד לעשות הכל למען השבט ולמענו החניכים שלו; העליון תמיד בטיולים והמהווה את הרוח החיה בקומוצים, בלילות השבט ובמחנות הקיץ שלנו — האם איציק זה אשר המילה "חיים" כאילו נוצרה בשבילו, הייתכן כי איציק שלנו — מת, איננו? ...

איציק גדל יחד עם קרית היובל — הוריו היו ממתישביה הראשונים. הוא למד ב"אג" ר"ון" וכבר בכיתה ז' הצטרף לשבט "היובל", גדוד הגלבוע.

כשהיה למדריך עבר בהדרכה את כל השלבים — ממדריך עוזר בכיתות הנמוכות, דרך מדריך ורשג"ד של גדוד "השרון" בכיתה ה' (כיום כיתה ח'), כמדריך של גדוד העמק (כיום כיתה י') ועד לתפקיד מרכז-השבט הראשון, מחנך שצמח וגדל מקרבנו.

דמותו החיונית, אישיותו התוססת, וכל מה שעשה למענו, הניכור, משכו אל השבט מספר גדול של חניכים. בתקופת הדרכתו ב"השרון" היו בו כ-50 חניכים, וגם גדוד העמק שיגשג והתעצם בתקופת מנהיגותו.

איציק ידע להלהיב ולדרבן אותנו, בעיקר על-ידי הדוגמה האישית.

אנחנו זוכרים אותו, את המרכז המוכשר, העובד שכם אל שכם אתנו בצביעת הצריף, בהכנת קומוצים וכתובות-אש במיפקדים; בסידור ובניקוי — בקיצור: בכל פעולה ופעולה. אך לא רק את הצריף ואת השבט אהב, ולא רק למענם היה מוכן להתמסר כל-כולו — איציק כמרכז יזם ואיגן את המספר הרב ביותר של מפעלים ופעולות-שרות לכלל: אק"מ, איל"ן והעוורים, בתי-חולים, עזרה לילדי-עניים ונפגעי הרעש בתורכיה, ויחד אתנו השתתף בכל נפשו ובכל מאודו במפעלים אלה.

כך נשארה דמותו של איציק חרותה בזכרוננו, לא כמדריך המנסה להסביר לנו "שכך זה חניוכי" או כי זה "מוסרי" או זה "צופי" — אלא כן כאחד משלנו, המראה וגם מקיים בעצמו לקראת מה שביקש לחנכו; וכל זאת תמיד במבט שובבני, ובחיוך עליו.

כזה נזכור אותך, איציק, ולאור דמותך האצילה נמשיך ונחנך את ילדי שבט "היובל" — למען ילכו בדרכך ויהיו כמוך.

צופה-חניכה, שבט "היובל"

קובץ לזכרו של איציק

שבט הצופים בקרית היובל מתכנן להוציא לאור קובץ לזכרו של איציק. צופי השבט, חניכיו, מעלים את זכרו בחיבוריהם ומשרטטים תמונה כל-צדדית של אישיותו ופעלו בתנועתם, כחניך וכמחנך מוכשר.

ועד השכונה משתתף בצערה של משפחת גולדנברג בנפול בנם ואחיהם הצנחן יצחק ז"ל על משמרתו

מאמר על קרית היובל ב"כמועצה"

בבטאון מועצת פועלי ירושלים "כמועצה", הועלו בשיחה עם יו"ר האגודה, הח' אליעזר ישראלי, מספר בעיות המעסיקות את השכונה שלנו.

— "הדף" מצפה —

לתגובות, הערות, דעות ורעיונות — שלחו לפי הכתובת: ת.ד. 9055 ירושלים

שכול ויתמות פוקדים את משכונות ישראל מרצחים שלוחי-רסן אורבים לפתחנו, יום-יום, וקוטלים באכזריות שטנית כל בחור וטוב. אתמול שם, והיום כאן. גם בתוכנו, בשכונתנו השלווה, קרית היובל, געשה היד המרושעת, ועקרה מגועה עץ צעיר ורענן, יפה-גוף, משוש הוריו, חבריו וידידיו.

יצחק גולדנברג, המכונה בפייכול בשם החיבה "איציק", בן קרית-היובל, היה מן הטובים שבבנינו, מן החביבים שבשכונתנו. ראינוהו ועודו נער, טל שחרית-הנעורים רועף על תלתלי ראשו כשהחיוך ילדי משתפך על פניו, חיוך לבבי כזה, מלא תום וטוהר. דומה כי איציק לא היה שייך רק להוריו, אלא לשכונה כולה; איציק הטוב שעלה וצמח בין גופי הקריה, מימיה הראשונים, כעשב השדה, כפרח בר, שקט וצנוע בהליכותיו. מעורב היה בקהל הילדים, אותם את חבריו ומוריו, וכולם מחזירים לו אהבה וחיבה. בחברת תנועתו, היא תנועת הצופים, נתגלה כחניך מצטיין וכמדריך מעולה, הנותן את עצמו, כל-כולו, לשליחות החינוכית בכוח הדוגמה ושרותו המוסרית. על-כן לא בכדי העריצוהו חניכיו, שהלכו אחריו בכל אשר ילך, וידבקו בערכים אשר לאורם יחנך.

היתה בו באיציק מזיגה נפלאה של תבונה ורגש שהנחילו לו הוריו, אביו המהנדס והפסנתרן המוכשר ואימו אישה טובת-הלב. עם סיום חוק לימודיו בביה"ס התיכון — מתגייס איציק לצה"ל: חלום, חובה ושליחות. התוצאה ההגיונית — איציק מתנדב לחיל הצנחנים. הוא מתקדם יפה ב"מקצוע" ומתאקלם מהר ביחידתו; מתחבב על חבריו ומפקדיו. בכל פעילותו ביחידה בולטים חי-נוכו התנועתית-צופי ואופיו המוצק, שמוצא את ביטויו בהתנדבות לכל תפקיד נדרש. איציק האמין, בז' לסכנות; בליבו אין מורד ואין פחד. הוא איננו מחכה לקריאת "אחרי" של מפקדיו. איציק הוא תמיד ראשון, באי-מונים ובקרב.

וכך אירע גם ביומו השחור באום-צוץ, שעל גדות הירדן. בהיתקלות האומללה עם המתחבלים היה הוא הראשון למירדף — תמיד ראשון — והראשון שנפל שדוד על משמרתו. והוא בן תשע-עשרה.

חניכיו, חבריו וידידיו ינצרו בליבם את זכרו היקר עדי-עד — בכאב, ביגון ובגאווה.

ד"ר דוד בן יעקב לאנגה

לחג השבועות - חג הביכורים - ברכותינו לחברים, לבנינו-חיילנו ולכל בית ישראל

סופרת "משלנו" בשכונה כתבה רומן

השיכון שלנו מורכב משתכנים ממוצא שונה, אך כולם מלוכדים בהכרה שהם שייכים למשפחה אחת, היא משפחת הסתדרות העובדים הגדולה. בשכונה מתגוררים זה בצד זה פועלים ובעלי-אומנויות שונים: מהם עובדי-כפיים, בעלי-מלאכה ופקידים, ומהם גם אנשי-רוח ואנשי-מדע. בקיצור - חתך סוציאלי מגוון מאוד. בחיי יום-יום לא בנקל תבחין בשוני המבורך שבין המתגוררים בשכונה - פועלים, מורים, עיתונאים וסופרים, ציירים ופסלים, מוסיקאים ואנשי-ציבור בעלי-תפקידים חשובים.

ואין לו מגוס ממנו. זוהי הטראגדיה הנוראה של הדור, שהתנסה בחיי האימים של השואה, וזוהי מועקת היחיד, הבאה לידי ביטוי בהת-לבטויותיו של גיבור הרומן שלנו. על אף העצבות הנסוכה על הספר, הריהו רומן קריא ומרתק בעלילתו הסיפורית ובריקמתו החברתית-פסיכולוגית. ביד אמן עוצבו בו כמה דמויות מלאות חיות, כמירה שרון, אליהו דש, גינה ואננה. כל גיבורי הרומן הם בעלי-תכונות ואופי מוצקים משל-הם, אנשים הפועלים בהתאם להכרתם, אך לרוב הם מסתבכים בקונפליקטים עם המציא-אות הסובבת אותם, בחתירתם לקיים את מאווייהם.

ראוי הספר, "ימיו החדשים של ליאון סטארי" כי ייקרא על-ידי רבים, צעירים ומבוגרים, וחברינו בשכונה יהיו בוודאי בין קוראי הספר הראשונים. מובטחנו, כי כל אלה שיקראו את הרומן הזה - יצאו נשכ-רים בחווייה גדולה, רבת עלילה ועניין.

★

משתכני הקריה שלנו שמחים לברך את חברתנו-הסופרת רחל זימן על יצירתה הספר-רותית, ומאחלים לה המשך פורה.

ישום גוש הקרקעות — 30404870

טחנות אלוהים טוחנות לאט, אבל הן טוחנות בטח - כך אומר הפתגם העממי. משמעותו של פתגם זה מתאימה לענייננו בקשר עם הסדר גוש הקרקעות — 3040480. הח' א. ישראלי, יו"ר האגודה, שמכיר היטב את העניינים, מפרט את כל השלבים שצריך לעבור כדי להגיע לישום בספרי האחווה (טאבו). עתה כבר הגענו, לפי דבריו, לשלב האחרון. בחודש שעבר פורסם לוח הזכויות על הקרקע ונרשם אצל רושם הקרקעות. המשתכנים יוזמנו בקרוב לחתימה על חוזה הכירה.

חגיגה לכבוד ד"ר לאנגה

בבית הכנסת "אבשלום", בהנהלתו של הגבאי הראשי הח' בנימין פונט, חגגו המתפללים בשמחה את יום הולדתו של ד"ר לאנגה, כיבדוהו וברכוהו לאריכות ימים ושנים.

אלי גרינברג
דני פלורנטיו
דורו קיסר
בהגיעכם למצוות
שאו ברכה

עתה נתבשרנו כי אחת, "משלנו", היא רחל זימן, חברת ועד השכונה, מושכת בשבט סופרים וכבר פירסמה כמה סיפורים בכתבי-עת ספרותיים. הפעם כתבה רומן רחבי-יריעה, שיצא לאור בימים אלה בהוצאת אגודת הסופרים הירושלמית, "שלם".

בספר נפרשת יריעה רחבה, שבה מתוארים עולים חדשים ומאבקים עם עצמם ועם הסביבה כדי להכות בה שורש, בנשואם על גבם את מורשת העבר כשבליבם יוקדת תשוקת החיים להיבנות במולדתם החדשה. גיבור הסיפור, ליאון סטארי, שמוצאו מפולין, מגיע לירושלים לאחר שאשתו ובנו היחיד אבדו לו בשואה.

ליאון סטארי מנסה לבנות את חייו מחדש, תוך ויתורים על מעמדו בחברה ועל אורח חייו, שהיה רגיל בהם בעבר, והוא נעשה שומר לילה במקומות בנייה של שיי-כונים, במערה של ירושלים (קרית היוכל ודומיהם). על אף השינוי הקוטבי שחל בחייו, הוא מקבל עליו את התמורה באהבה. ליאון סטארי לומד עברית, רוכש לו ידידים, ושואף לצאת ממעגל הבדידות בו הוא נתון. אך צל העבר מלווה אותו גם בחייו החדשים

דאני ב' ובשיכון הגדול והחדש גבנים שבמפרץ חיפה.

בשנת 1950 נפטר אחי באמריקה. נסעתי לשם למספר שבועות, לשם סידור עניינים אישיים.

מחודש מרץ 1952 אני עובד במרפאת קרית היוכל. בשנים הראשונות הייתי הרופא היחיד בשכונה.

יצאתי עכשיו לפנסיה, אולם אני ממשיך עוד לעבוד שלוש שעות ביום.

מצאנו כי הגיע הזמן לספר ברבים את פועלו של הרופא העממי הזה, החלוץ בעמו, למען תשמש דרך-חייו מופת לדור הרופאים החדש.

היום במלאות לד"ר לאנגה שבעים שנה - מברכים אותו מקרב לב כל משתכני קרית היוכל, ומאחלים לו אריכות ימים ובריאות טובה, ככתוב: "עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו!"

כה לחי, ד"ר לאנגה שלנו!

למשפחת כלב ברכתנו לנשואי
בנכם יובל עם בח"ל מדלן

בשכונתנו הכל מכירים את ד"ר לאנגה. הוא בא אליה בימיה הראשונים, הקים את המרפאה והיה הרופא היחיד בה. אולם גם לאחר שהשכונה התרחבה, ומרפאה לתפארת נבנתה בתוכה, שבה רופאים מקצועיים וצוות של אחיות - עדיין בולט ייחודו של ד"ר לאנגה בדאגתו הרבה לחולה.

אם ד"ר לאנגה הוזמן לבקר בביתו של חולה, אין צורך להזמין שנית, הוא ישוב ויבקר ללא כל הזמנה פורמאלית, עד שישי-תכנע שהחולה מחלים והולך.

מי שיעיין בצינוני-הדרך הביאוגרפיים של ד"ר לאנגה, האיש הענו והצנוע, יווכח לדעת כי לפנינו דמות של רופא-חלוץ. מיום עלותו ארצה, ובעצם עד היום הזה, כל מרצו ויכולתו תו הרבים הם קודש לשרות העם והאדם העובד. הוא לא גלאה כל ימיו מלכתת רגליו מכפר לכפר, כדי להביא תרופה ומזור לבני קקים לו.

וכך מספר ד"ר לאנגה עצמו את סיפור חייו, בפשטות ובקיצור האופייניים לו:

נולדתי באפריל 1899 בברלין. אבי היה מנהל בית הנכים של הקהילה היהודית בברלין ונפטר בשנת 1914. אימי נפטרה כבר בשנת 1913. אני והאח שלי, היחיד והצעיר ממני, גדלנו בביתם של קרובים. את חוק לימודי התיכונים סיימתי בשנת 1918. למדתי רפואה באוניברסיטאות פרייבורג, בוסלאו ומינכן. בשנת 1925 סיימתי את לימודי באוניברסיטה של מינכן וקיבלתי את התואר דוקטור למדיצינה. במשך ארבע שנים עבדתי בבתי-חולים גדולים בגרמניה, ונוסף על כך עסקתי בפרקטיקה פרטית עד עלות היסטר לשלטון.

הגעתי לא"י, בנובמבר 1933. מספר חדשים עבדתי בתור פועל פשוט בקבוצת קרית-ענבים, ואח"כ בתחנה לחקר המלריה בראש פינה עם פרופ' מר ז"ל. לאחר זה עבדתי כמעט בכל המושבות והקי-בוצים שבגליל, כרופא מחליף. עבדתי גם בתור רופא ממלא מקום בכינרת, מנחמיה, כפר הבור, אבן ירייה וגבעת עדה.

בשנת 1936 נסעתי שבע פעמים באניה "הרציון" בקו חיפה-קונסטאנצה ושימשתי בה כרופא. לאחר זה עבדתי כרופא מטעם ה"הגנה" בכפר יעבץ ובמעלה החמישה.

החל בספטמבר שנת 1939, עם פרוץ מלחמת העולם השנייה ועד לאחד בפברואר 1947, שרתתי בצבא הבריטי כרופא צבאי במצרים.

עם שחרורי מן הצבא שימשתי שנה וחצי רופא מטעם הגוינט במחנות הפליטים בקפריסין ובעדן. לאחר זה שוב חזרתי אל האניות "נגבה" ו"קומ" מיות", שהפליגו בקו חיפה - צרפת ואיטליה. בתקופה זו עזרתי להביא אלפי עולים ארצה. אח"כ עבדתי במחנות העולים בפרדס-חנה, בנימינה, קרית

הצנחן יצחק גולדנברג ז"ל

איציק

הצנחן איציק גולדנברג, מרכז שבט „היובל“, מדריךנו וחברנו — נפל חלל בהיתקלות עם הבלגים, בבקעת הירדן.

איציק שלנו, החברה/מן, המוכן תמיד לעשות הכל למען השבט ולמענו החניכים שלו; העליו תמיד בטוילים והמהווה את הרוח החיה בקומוצים, בלילות השבט ובמחנות הקיץ שלנו — האם איציק זה אשר המילה „חיים“ כאילו נוצרה בשבילו, הייתכן כי איציק שלנו — מת, איננו? ...

איציק גדל יחד עם קרית היובל — הוריו היו ממתישביה הראשונים. הוא למד ב„אג“ רון, וכבר בכיתה ז' הצטרף לשבט „היובל“, גדוד הגלבוע.

כשהיה למדריך עבר בהדרכה את כל השלבים — ממדריך עוזר בכיתות הנמוכות, דרך מדריך ורשג'ד של גדוד „השרון“ בכיתה ה' (כיום כיתה ח'), כמדריך של גדוד העמק (כיום כיתה י') ועד לתפקיד מרכז-השבט הראשון, מחנך שצמח וגדל מקרבנו.

דמותו החיונית, אישיותו התוססת וכל מה שעשה למענו, חניכיו, משכו אל השבט מספר גדול של חניכים. בתקופת הדרכתו ב„השרון“ היו בו כ-50 חניכים, וגם גדוד העמק שיגשג והתעצם בתקופת מנהיגותו.

איציק ידע להלהיב ולדרבן אותנו, בעיקר על-ידי הדוגמה האישית.

אנחנו זוכרים אותו, את המרכז המוכשר, העובד שכם אל שכם אתנו בצביעת הצריף, בהכנת קומוצים וכתובות-אש במיפקדים; בסידור ובניקוי — בקיצור: בכל פעולה ופעולה. אך לא רק את הצריף ואת השבט אהב, ולא רק למענם היה מוכן להתמסר כל-כולו — איציק כמרכז יום ואירגן את המספר הרב ביותר של מפעלים ופעולות-שרות לכלל: אק"ם, איל"ן והעוררים, בתי-חולים, עזרה לילדי-עניים ונפגעי הרעש בתורכיה, ויחד אתנו השתתף בכל נפשו ובכל מאודו במפעלים אלה.

כך נשארה דמותו של איציק חרותה בזכרוננו, לא כמדריך המנסה להסביר לנו „שכך זה חינוכי“ או כי זה „מוסרי“ או זה „צופי“ — אלא כן כאחד משלנו, המראה וגם מקיים בעצמו לקראת מה שביקש לחנכנו; וכל זאת תמיד במבט שובבני, ובחיוך עליו.

כזה נזכור אותך, איציק, ולאור דמותך האצילה נמשיך ונחנך את ילדי שבט „היובל“ — למען ילכו בדרכך והיו כמוך.

צופה-חינה, שבט „היובל“

קובץ לזכרו של איציק

שבט הצופים בקרית היובל מתכנן להוציא לאור קובץ לזכרו של איציק. צופי השבט, חניכיו, מעלים את זכרו בחיבוריהם ומשרטטים תמונה כל-צדדית של אישיותו ופעלו בתנועתם, כחניך וכמחנך מוכשר.

ועד השכונה משתתף בצערה של משפחת גולדנברג בנפול בנם ואחיהם הצנחן יצחק ז"ל על משמרתו

מאמר על קרית היובל ב„במועצה“

בבטאון מועצת פועלי ירושלים „במועצה“, הועלו בשיחה עם יו"ר האגודה, הח' אליעזר ישראלי, מספר בעיות המעסיקות את השכונה שלנו.

— הדף "מצפה" —

לתגובות, הערות, דעות ורעיונות — שלחו לפי הכתובת: ת.ד. 9055 ירושלים

מכתבים למערכת

עם הופעת ה„דף“ הראשון שלנו נתקבלו מכתבי ברכה לוועד השכונה מאישים וממוסדות. אנו מביאים כאן את המכתבים ככתבם וכלשונם ללא פירושים.

חברים יקרים,

הריני מאשר בתודה קבלת דף קרית היובל. עיינתי בו ומברך אני על יזמתכם לטפח יחסי חברות באגודתכם. אני מאחל הצלחה לפעלכם.

משה ברעם — חבר כנסת

הנני מאשר בתודה קבלת מכתבכם מיום 6.4.69 בצרופ „דף קרית היובל“.

אני רואה חשיבות בהעלאת הבעיות בפני החברים וע"י החברים.

אם לא ניתן למצוא פתרונות מידיים לכל הבעיות הרי מה שהוא בכל זאת ניתן להיעשות. תודתי נתונה לכם.

ח. מרינוב — סגן ראש עיריית ירושלים

קראתי בעונג רב את ה„דף לחברים“ שהואלתם לשלוח אלי.

דף זה הריהו „מועט המחזיק את המרובה“, ממנו נלמד שוב, שמסירות ונאמנות שכם בצידם.

תוך תקופה קצרה הצלחתם להקיף את כל בעיות השכונה, לקדמן ובחלקן לפתור.

תחזקנה ידיכם!

י. לוינסון

מועצת פועלי ירושלים — ועדת השיכון

חן חן לכם על דף הקריה ששלחתם לנו. אנו מקווים שעליתם על הדרך הנכונה ביחס לקשר בין חבריכם בשכונה. המשיכו והצליחו.

זלמן זייגר —

מנהל ברית פיקוח לאגודות שיכון

מכתבכם אל כב' ראש העיר הועבר לח"מ.

שמחנו לקרוא כי הקמתם ועד בקרית היובל.

גודה לכם אם תתקשרו עמי לצורך קביעת פגישה ושיחה על הדרכים בהם נוכל לסייע ביככם.

מ. ליפמן — עיריית ירושלים הממונה על השכנה להסברה וליחסי-ציבור

הריני מאשר בתודה ובהוקרה קבלת „דף קרית היובל“. הריני מברך על היוזמה שלכם בנדון. המח' לקה לשכונות השמח לשתף פעולה במפעל חשוב זה.

משה בראון —

המחלקה לתרבות, לשכונות ולקליטה

הנני מאשר בתודה קבלת „דף קרית היובל“ ומברך אתכם על היוזמה המעניינת.

ישראל כהן — עורך „במועצה“ בבטאון מועצת פועלי ירושלים

אנו מאשרים בתודה קבלת „דף לחברים“. מצאנו בו עניין רב ואנו בטוחים שיתרום להידוק הקשרים בין חברי השכונה.

צבי רוזן (רזנברג)

מפלגת העבודה הישראלית, ירושלים

קבלנו בשמחה וקראנו בעניין את הדף לחברים, שהואלתם לשלוח לנו.

שלמה פרנק — מזכיר סניף מפ"ם, י-ם

אנו מקדמים בברכה את הופעת העלון „דף לחב"רים“ מחודש ניסן תשכ"ט. הננו מצטרפים לתקוות העורך „העלון“ שמשך דרך לקירוב הלבבות ולביטול הדיסטאנס בין חבר לחבר... .

העלון ערוך בטוב טעם והוא בבחינת „מועט המחזיק את המרובה“.

סס בן שטרית — האגודה לתרבות הדיור

שכול ויתמות פוקדים את משכנות ישראל מרצחים שלוחי-ירסן אורבים לפתחנו, יום-יום, וקוטלים באכזריות שטנית כל בחור וטוב. אתמול שם, והיום כאן. גם בתוכנו, בשכונתנו השלווה, קרית היובל, נגעה היד המרושעת, ושקרה מגועה עץ צעיר ורענו, יפה-גוף, ממוש הוריו, חבריו וידידיו.

יצחק גולדנברג, המכונה בפייכול בשם החיבה „איציק“, בן קרית-היובל, היה מן הטובים שבבנינו, מן החביבים שבשכונתנו. ראינוהו ועודו נער, טל שחרית-הנעורים רועף על תלתלי ראשו כשהחיוך ילדי מש-תפך על פניו, חיוך לבבי כזה, מלא תום וטוהר. דומה כי איציק לא היה שייך רק להוריו, אלא לשכונה כולה; איציק הטוב שעלה וצמח בין גופי הקריה, מימיה הרא-שונים, כעשב השדה, כפרח בר, שקט וצנוע בהליכותיו. מעורב היה בקהל הילדים, אותה את חבריו ומוריו, וכולם מחזירים לו אהבה וחיבה. בחברת תנועתו, היא תנועת הצופים, נתגלה כחניך מצטיין וכמדריך מעולה, הנותן את עצמו, כל-כולו, לשליחות החינוכית בכוח הדוגמה וישרותו המוסרית. על-כן לא בכדי העריצוהו חניכיו, שהלכו אחריו בכל אשר ילך, וידבקו בערכים אשר לאורם יתנהג.

היתה בו באיציק מזיגה נפלאה של תבונה ורגש שהנחילו לו הוריו, אביו המהנדס והפסנתרן המוכשר ואימו אישה טובת-הלב. עם סיום חוק לימודיו בביה"ס התיכון — מתגייס איציק לצה"ל: חלום, חובה ושלי-חות. התוצאה ההגיונית — איציק מתנדב לחיל הצנחנים. הוא מתקדם יפה ב„מקצוע“ ומתאקלם מהר ביחידתו; מתחבב על חבריו ומפקדיו. בכל פעילותו ביחידה בולטים חי-נוכו התנועת-צופי ואופיו המוצק, שמוצא את ביטויו בהתנדבות לכל תפקיד נדרש. איציק האמיץ, בו לסכנות; בליבו אין מורך ואין פחד. הוא איננו מחכה לקריאת „אחרי“ של מפקדיו. איציק הוא תמיד ראשון, באי-מונים ובקרב.

וכך אירע גם ביומו השחור באום-צוץ, שעל גדות הירדן. בהיתקלות האומללה עם המחבלים היה הוא הראשון למירדף — תמיד ראשון — והראשון שנפל שדוד על משמרתו. והוא בן תשע-עשרה.

חניכיו, חבריו וידידיו ינצרו בליבם את זכרו היקר עדי-עד — בכאב, ביגון ובגאווה.

ד"ר דוד בן יעקב לאנגה

לחג השבועות - חג הביכורים - ברכותינו לחברים, לבנינו-חיילנו ולכל בית ישראל

סופרת "משלנו" בשכונה כתבה רומן

השיכון שלנו מורכב משתכנים ממוצא שונה, אך כולם מלוכדים בהכרה שהם שייכים למשפחה אחת, היא משפחת הסתדרות העובדים הגדולה. בשכונה מתגוררים זה בצד זה פועלים ובעלי-אומנויות שונים: מהם עובדי-כפיים, בעלי-מלאכה ופקידים, ומהם גם אנשי-רוח ואנשי-מדע. בקיצור — חתך סוציאלי מגוון מאוד. בחיי יום-יום לא בנקל תבחין בשוני המבורך שבין המתגוררים בשכונה — פועלים, מורים, עיתונאים וסופרים, ציירים ופסלים, מוסיקאים ואנשי-ציבור בעלי-תפקידים חשובים.

ואין לו מנוס ממנו. זוהי הטראגדיה הנוראה של הדור, שהתנסה בחיי האימים של השואה, וזוהי מועקת היחיד, הבאה לידי ביטוי בהתלבטויותיו של גיבור הרומן שלנו. על אף העצבות הנסוכה על הספר, הריהו רומן קריא ומרתק בעלילתו הסיפורית ובריקמתו החברתית-פסיכולוגית. ביד אמן עוצבו בו כמה דמויות מלאות חיות, כמירה שרון, אליהו דש, נינה ואננה. כל גיבורי הרומן הם בעלי-תכונות ואופי מוצקים משל-הם, אנשים הפועלים בהתאם להכרתם, אך לרוב הם מסתככים בקונפליקטים עם המציאות הסובבת אותם, בחתירתם לקיים את מאווייהם.

ראוי הספר, "ימיו החדשים של ליאון סטארי" כי ייקרא על-ידי רבים, צעירים ומבוגרים, וחברינו בשכונה יהיו בוודאי בין קוראי הספר הראשונים. מובטחנו, כי כל אלה שיקראו את הרומן הזה — יצאו נשכרים בחווייה גדולה, רבת עלילה ועניין.

משתכני הקריה שלנו שמחים לברך את חברתנו-הסופרת רחל זימן על יצירתה הספרותית, ומאחלים לה המשך פורה.

רישום גוש הקרקעות — 30404870

טחנות אלוהים טחנות לאט, אבל הן טחנות בטח — כך אומר הפתגם העממי. משמעותו של פתגם זה מתאימה לענייננו בקשר עם הסדר גוש הקרקעות — 3040480. הח' א. ישראלי, יו"ר האגודה, שמכיר היטב את העניינים, מפרט את כל השלבים שצריך לעבור כדי להגיע לרישום בספרי האחוזה (סאבו). עתה כבר הגענו, לפי דבריו, לשלב האחרון. בתודש שעבר פורסם לוח הזכויות על הקרקע ונרשם אצל רושם הקרקעות. המשתכנים יוזמנו בקרוב לחתימה על הווה חכירה.

חגיגה לכבוד ד"ר לאנגה

בבית הכנסת "אבשלום", בהנהלתו של הגבאי הראשי הח, בנימין פונט, תגנו המתפללים בשמחה את יום הולדתו של ד"ר לאנגה, כיבדוהו וברכוהו לאריכות ימים ושנים.

אלי גרינברג
דני פלורנטיו
דרור קיסר
בהגיעכם למצוות
שאו ברכה

עתה נתבשרנו כי אחת, "משלנו", היא רחל זימן, חברת ועד השכונה, מושכת בשבט סופרים וכבר פירסמה כמה סיפורים בכתבי-עת ספרותיים. הפעם כתבה רומן רחבי-יריעה, שיצא לאור בימים אלה בהוצאת אגודת הסופרים הירושלמית, "שלם".

בספר נפרשת יריעה רחבה, שבה מתוארים עולים חדשים ומאבקים עם עצמם ועם הסביבה כדי להכות בה שורש, בנשואם על גבם את מורשת העבר כשבלבם יוקדת תשוקת החיים להיבנות במולדתם החדשה. גיבור הסיפור, ליאון סטארי, שמוצאו מפולין, מגיע לירושלים לאחר שאשתו ובנו היחיד אבדו לו בשואה.

ליאון סטארי מנסה לבנות את חייו מחדש, תוך ויתורים על מעמדו בחברה ועל אורח חייו, שהיה רגיל בהם בעבר, והוא נעשה שומר לילה במקומות בנייה של שיכונים, במערכה של ירושלים (קרית היובל ודומיהם). על אף השינוי הקוטבי שחל בחייו, הוא מקבל עליו את התמורה באהבה. ליאון סטארי לומד עברית, רוכש לו ידידים, ושואף לצאת ממעגל הבדידות בו הוא נתון. אך צל העבר מלווה אותו גם בחייו החדשים

דאני ב' ובשיכון הגדול והחדש גביים שבמפרץ חיפה.

בשנת 1950 נפטר אחי באמריקה. נסעתי לשם למספר שבועות, לשם סידור עניינים אישיים.

מחודש מרץ 1952 אני עובד במרפאת קרית היובל. בשנים הראשונות הייתי הרופא היחיד בשכונה.

יצאתי עכשיו לפנסיה, אולם אני ממשיך עוד לעבוד שלוש שעות ביום.

מצאנו כי הגיע הזמן לספר ברבים את פועלו של הרופא העממי הזה, החלוץ בעמו, למען תשמש דרך-חייו מופת לדור הרופאים החדש.

היום במלאות לד"ר לאנגה שבעים שנה — מברכים אותו מקרב לב כל משתכני קרית היובל, ומאחלים לו אריכות ימים ובריאות טובה, ככתוב: "עוד יגובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו!"

כה לחי, ד"ר לאנגה שלנו!

למשפחת כלב ברכתנו לנשואי
בכנס יובל עם בח"ל מדלן

בשכונתנו הכל מכירים את ד"ר לאנגה. הוא בא אליה בימיה הראשונים, הקים את המרפאה והיה הרופא היחיד בה. אולם גם לאחר שהשכונה התרחבה, ומרפאה לתפארת נבנתה בתוכה, שבה רופאים מקצועיים וצוות של אחיות — עדיין בולט ייחודו של ד"ר לאנגה בדאגתו הרבה לחולה.

אם ד"ר לאנגה הוזמן לבקר בביתו של חולה, אין צורך להזמין שנית, הוא ישוב ויבקר ללא כל הזמנה פורמאלית, עד שיש תכנון שהחולה מחלים והולך.

מי שיעיין בצינוני-הדרך הביאוגרפיים של ד"ר לאנגה, האיש הענו והצנוע, יוכח לדעת כי לפנינו דמות של רופא-חלוץ. מיום עלותו ארצה, ובעצם עד היום הזה, כל מרצו ויכולתו תו הרבים הם קודש לשרות העם והאדם העובד. הוא לא נלאה כל ימיו מלכתת רגליו מכפר לכפר, כדי להביא תרופה ומזור לגור קקים לו.

וכך מספר ד"ר לאנגה עצמו את סיפור חייו, בפשטות ובקיצור האופייניים לו:

נולדתי באפריל 1899 בברלין. אבי היה מנהל בית הנכים של הקהילה היהודית בברלין ונפטר בשנת 1914. אימי נפטרה כבר בשנת 1913. אני והאח שלי, היחיד והצעיר ממני, גדלנו בביתם של קרובים. את חוק לימודי התיכונים סיימתי בשנת 1918. למדתי רפואה באוניברסיטאות פרייבורג, בוטלאו ומינכן. בשנת 1925 סיימתי את לימודי באוניברסיטה של מינכן וקיבלתי את התואר דוקטור למדיצינה. במשך ארבע שנים עבדתי בבתי-חולים גדולים בגרמניה, ונוסף על כך עסקתי בפרקטיקה פרטית עד עלות היטלר לשלטון.

הגעתי לא"י, בנובמבר 1933. מספר חדשים עבדתי בתור פועל פשוט בקבוצת קרית-ענבים, ואח"כ בתחנה לחקר המלריה בראש פינה עם סרופ' מר ז"ל. לאחר זה עבדתי כמעט בכל המושבות והקיבוצים שבגליל, כרופא מחליף. עבדתי גם בתור רופא ממלא מקום בכינרת, מנחמיה, כפר תבור, אכן יידיה וגבעת עדה.

בשנת 1936 נסעתי שבע פעמים באניה "הרציון" בקו חיפה-קונסטאנצה ושימשתי בה כרופא. לאחר זה עבדתי כרופא מטעם ה"הגנה" בכפר יעבץ ובמעלה החמישה.

החל בספטמבר שנת 1939, עם פרוץ מלחמת העולם השנייה ועד לאחד בפברואר 1947, שרתתי בצבא הבריטי כרופא צבאי במצרים.

עם שיחורו מן הצבא שימשתי שנה וחצי רופא מטעם הגיינס במחנות הפליטים בקפריסין ובעדן. לאחר זה שוב חזרתי אל האניות "נגבה" ו"קומ" מיות", שהפליגו בקו חיפה-צרפת ואיטליה. בתקופה זו עזרתי להביא אלפי עולים ארצה. אח"כ עבדתי במחנות העולים בפרוס-חנה, בנימינה, קרי-

מכתבים למערכת

עם הופעת ה"דף" הראשון שלנו נתקבלו מכתבי ברכה לוועד השכונה מאישים וממוסדות. אנו מביאים כאן את המכתבים ככתבם וכלשונם ללא פירושים.

חברים יקרים,

הריני מאשר בתודה קבלת דף קרית היובל. עיינתי בו ומברך אני על יזמתכם לפתח יחסי חברות באגודתכם. אני מאחל הצלחה לפעלכם.

משה ברעם — חבר כנסת

הנני מאשר בתודה קבלת מכתבכם מיום 6.4.69 בצרוף "דף קרית היובל".

אני רואה חשיבות בהעלאת הבעיות בפני החברים וע"י החברים.

אם לא ניתן למצוא פתרונות מידיים לכל הבעיות הרי מה שהוא בכל זאת ניתן להיעשות. תודתי נתונה לכם.

ח. מרינוב — סגן ראש עיריית ירושלים

קראתי בעונג רב את ה"דף לחברים" שהואלתם לשלוח אלי.

דף זה הריהו "מועט המחזיק את המרובה", ממנו נלמד טוב, שמסירות ונאמנות שכם בצידם.

תוך תקופה קצרה הצלחתם להקיף את כל בעיות השכונה, לקדמן ובחלקן לפתור. תחזקנה ידיכם!

י. לוינסון

מועצת פועלי ירושלים — ועדת השיכון

חן חן לכם על דף הקריה ששלחתם לנו. אנו מקווים שעליתם על הדרך הנכונה ביחס לקשר בין חבריכם בשכונה. המשיכו והצליחו.

זלמן זייגר —

מנהל ברית פיקוח לאגודות שיכון

מכתבכם אל כב' ראש העיר הועבר לח"מ. שמחנו לקרוא כי הקמתם ועד בקרית היובל.

גודה לכם אם תתקשרו עמי לצורך קביעת פגישה ושיחה על הדרכים בהם נוכל לסייע בידיכם.

מ. ליפמן — עיריית ירושלים

הממונה על השכנה להסתרה וליחסי-ציבור

הריני מאשר בתודה ובהוקרה קבלת "דף קרית היובל". הריני מברך על היוזמה שלכם בגדון. המחלקה לשכונות תשמח לשתף פעולה במפעל חשוב זה.

משה בראון —

המחלקה לתרבות, לשכונות וזקליטה

הנני מאשר בתודה קבלת "דף קרית היובל" ומברך אתכם על היוזמה המעניינת.

ישראל כהן — עורך "מועצה"

בטאון מועצת פועלי ירושלים

אנו מאשרים בתודה קבלת "דף לחברים". מצאנו בו עניין רב ואנו בטוחים שיתרום להידוק הקשרים בין חברי השכונה.

צבי רוזן (רוזנברג)

מפלגת העבודה הישראלית, ירושלים

קבלנו בשמחה וקראנו בעניין את הדף לחברים, שהואלתם לשלוח לנו.

שלמה פרנק — מזכיר סניף מפ"ם, י-ם

אנו מקדמים בברכה את הופעת העלון "דף לחבר-רים" מחודש ניסן תשכ"ט. הננו מצטרפים לתקוות העורך "השעלון ישמש דרך לקירוב הלבבות ולבי-טול הדיסטאנס בין חבר לחבר"...

העלון ערוך בטוב טעם והוא בבחינת "מועט המחזיק את המרובה".

סס בן שטרית — האגודה לתרבות הדיור

הצנחן יצחק גולדנברג ז"ל

איציק

הננו איציק גולדנברג, מרכז שבט, "היובל", מדריכנו וחברנו — נפל חלל בהיתקלות עם הבלגים, בבקעת הירדן.

איציק שלנו, החברה/מן, המוכן תמיד לעשות הכל למען השבט ולמענו החניכים שלו; העליו תמיד בטוילים והמהווה את הרוח החיה בקומוציצם, בלילות השבט ובמחנות הקיץ שלנו — האם איציק זה אשר המילה, "חיים" כאילו נוצרה בשבילו, הייתכן כי איציק שלנו — מת, איננו? ...

איציק גדל יחד עם קרית היובל — הוריו היו ממתישביה הראשונים. הוא למד ב"אג" רון" וכבר בכיתה ז' הצטרף לשבט, "היובל", גדוד הגלבוש.

כשהיה למדריך עבר בהדרכה את כל השלבים — ממדריך עוזר בכיתות הנמוכות, דרך מדריך ורשג"ד של גדוד, "השרון" בכיתה ה' (כיום כיתה ח'), כמדריך של גדוד העמק (כיום כיתה י') ועד לתפקיד מרכז-השבט הראשון, מחנך שצמח וגדל מקרבנו.

דמותו החיונית, אישיותו התוססת וכל מה שעשה למענו, חניכיו, משכו אל השבט מספר גדול של חניכים. בתקופת הדרכתו ב"השרון" היו בו כ-50 חניכים, וגם גדוד העמק שיגשג והתעצם בתקופת מנהיגותו.

איציק ידע להלהיב ולדרבן אותנו, בעיקר על-ידי הדוגמה האישית.

אנחנו זוכרים אותו, את המרכז המוכשר, העובד שכם אל שכם אתנו בצביעת הצריף, בהכנת קומוציצם וכתובות-אש במיפקדים; בסיוד ובניקוי — בקיצור: בכל פעולה ופעולה. אך לא רק את הצריף ואת השבט אהב, ולא רק למענם היה מוכן להתמסר כל-כולו — איציק כמרכז יום ואירגן את המספר הרב ביותר של מפעלים ופעולות-שרות לכלל: אק"ם, איל"ן והעוורים, בתי-חולים, עזרה לילדי-עניים וגפעי הרעש בתורכיה, ויחד אתנו השתתף בכל נפשו ובכל מאודו במפעלים אלה.

כך נשארה דמותו של איציק חרותה בזכרוננו, לא כמדריך המנסה להסביר לנו, "שכך זה חינוכי" או כי זה "מוסרי" או זה "צופי" — אלא כן כאחד משלנו, המראה וגם מקיים בעצמו לקראת מה שביקש לחנכנו; וכל זאת תמיד במבט שובבני, ובחיוך עליו.

כזה נזכור אותך, איציק, ולאור דמותך האצילה נמשיך ונחנך את ילדי שבט, "היובל" — למען ילכו בדרכך ויהיו כמוך.

צופה-חינכה, שבט, "היובל"

קובץ זכרו של איציק

שבט הצופים בקרית היובל מתכנן להוציא לאור קובץ לזכרו של איציק. צופי השבט, חניכיו, מעלים את זכרו בחיבוריהם ומשרטטים תמונה כל-צדדית של אישיותו ופעלו בתנועתם, כחניך וכמחנך מוכשר.

ועד השכונה משתתף בצערה של משפחת גולדנברג בנפול בנם ואחיהם הצנחן יצחק ז"ל על משמרתו

מאמר על קרית היובל ב"במועצה" בבטאון מועצת פועלי ירושלים, "במועצה", הועלו בשיחה עם יו"ר האגודה, הח' אליעזר ישראלי, מספר בעיות המעסיקות את השכונה שלנו.

— "הדף" מצפה — לתגובות, הערות, דעות ורעיונות — שלחו לפי הכתובת: ת.ד. 9055 ירושלים

שכול ויתמות פוקדים את משכונות ישראל מרצחים שלוחי-ירסן אורבים לפתחנו, יום-יום, וקוטלים באכזריות שטנית כל בחור וטוב. אתמול שם, והיום כאן. גם בתוכנו, בשכונתנו השלווה, קרית היובל, נגעה היד המרושעת, ועקרה מגועה עץ צעיר ורענן, יפה-גוף, מושש הוריו, חבריו וידידיו.

יצחק גולדנברג, המכונה בפיי-כול בשם החיבה, "איציק", בן קרית-היובל, היה מן הטובים שבבנינו, מן החביבים שבשכונתנו. ראינוהו ועודו נער, טל שחרית-הנעורים רועף על תלתלי ראשו כשחיוך ילדי מש-תפך על פניו, חיוך לבבי כזה, מלא תום וטוהר. דומה כי איציק לא היה שייך רק להוריו, אלא לשכונה כולה; איציק הטוב שעלה וצמח בין גופי הקריה, מימיה הרא-שונים, כעשב השדה, כפרח בר, שקט וצנוע בהליכותיו. מעורב היה בקהל הילדים, אותה את חבריו ומוריו, וכולם מחזירים לו אהבה וחיבה. בחברת תנועתו, היא תנועת הצופים, נתגלה כחניך מצטיין וכמדריך מעולה, הנותן את עצמו, כל-כולו, לשליחות החינוכית בכוח הדוגמה וישרותו המוסרית. על-כן לא בכדי העריצוהו חניכיו, שהלכו אחריו בכל אשר ילך, וידבקו בערכים אשר לאורם יתנך.

היתה בו באיציק מוזגה נפלאה של תבונה ורגש שהנחילו לו הוריו, אביו המהנדס והפסנתרן המוכשר ואימו אישה טובת-הלב. עם סיום חוק לימודיו בביה"ס התיכון — מתגייס איציק לצה"ל: חלום, חובה ושלי-חות. התוצאה ההגיונית — איציק מתנדב לחיל הצנחנים. הוא מתקדם יפה ב"מקצוע" ומתאקלם מהר ביחידתו; מתחבב על חבריו ומפקדיו. בכל פעילותו ביחידה בולטים חי-נוכו התנועתי-צופי ואופיו המוצק, שמוצא את ביטויו בהתנדבות לכל תפקיד נדרש. איציק האמיץ, בזו לסכנות; בליבו אין מורך ואין פחד. הוא איננו מחכה לקריאת, "אחרי" של מפקדיו. איציק הוא תמיד ראשון, באי-מונים ובקרב.

וכך אירע גם ביומו השחור באום-צוץ, שעל גדות הירדן. בהיתקלות האומללה עם המחבלים היה הוא הראשון למירדף — תמיד ראשון — והראשון שנפל שדוד על משמרתו. והוא בן תשע-עשרה.

חניכיו, חבריו וידידיו ינצרו בליבם את זכרו היקר עדי-עד — בכאב, ביגון ובגאווה.